

[H. C. Hansen.]

fremstattes i ændret skikkelse. Også den højtærede finansminister har jo ved møder og i artikler sagt mangt og meget, uden at nogen dog derudaf kunne slutte sig til det grundlag, hvorpå den økonomiske debat her i salen skulle føres. Det er da rart at kunne konstatere, at regeringen allerede nu, hen i maj måned, har ment sig i stand til at kunne sige noget til os i rigsdagen! Det bør vi alle være glade og lykkelige for, på hvilken side af det politiske liv vi nu end er placeret. Men inden lykkefølelsen griber for stærkt om sig, må jeg måske dog garnere den med et par venlige bemærkninger til regeringen og navnlig da til den højtærede finansminister.

Vi har jo nu i ministerens lange tale læst den korte mening, at overbudgetteringspolitikken, det, som den højtærede minister kalder „hovedmålet for regeringens økonomiske politik“, er afskrevet. Sempelthen. For ingen vil vel prøve på at bilde os ind, at der ligger noget så stærkt som en overbudgetteringspolitik bag det forslag om 50 mill. kr. i ekstra told, som nu er fremsat, og som regeringen iøvrigt klart har fået at vide og klart har vidst ikke kan gennemføres. Den oversigt, vi fik i skatteudvalget for kort tid siden, og som har været genstand for omtale her i tinget, viste, at man ventede enten balance eller et minus på, såvidt jeg erindrer, 50 mill. kr.

De afgiftsforhøjelser på spiritus, som er gennemført af denne regering, var beregnet til at give ekstra 75 mill. kr., medens der i stedet har været en tilbagegang på 5 mill. kr. — altså en difference på 80 mill. kr. Under disse omstændigheder vil end ikke finansministeren — det er jeg overtødet om — prøve på at bilde os ind, at der er nogen stump af overbudgetteringspolitik tilbage i hans forslag.

Hvordan begrundes det da af den højtærede minister? Siger han åbent, at regeringen ikke har villet følge ham?

Nej, men der står en, synes jeg, sjældent gennemarbejdet passus på side 19 i det dupliserede eksemplar af ministerens tale, som han var så venlig at overlade ordførerne.

Den højtærede minister siger her, at

„til efteråret kan vi vurdere holdbarheden af den nuværende tendens på det økonomiske område bedre, end vi kan i dag — i hvert fald kan vi se et stykke længere frem i tiden.“

Jeg godkender uden videre disse dybe og kloge ord og deres mening, hvis der er nogen. Jeg går ud fra, at ministeren mener,

at han kan ikke overse situationen nu, at han foretrækker at vente lidt med at tage standpunkt. Det er vist klogt. Det var forresten det samme, socialdemokratiet gjorde i tiden fra maj til august 1950, dog med det forbehold, at vi i juni måned sammenkaldte en partiformandskonference og meddelte, at vi måtte foretrække at vente endnu 1 à 2 måneder, før vi ville fremsætte forslag, hvilket venstres og konservatives forhandlingsdelegationer ikke havde bemærkninger til. Dengang var det i den højtærede finansministers professorøjne ganske urimeligt, at vi intet foretog os, og at vi ventede. Nu kan ministeren godt se, nu, hvor det er hans ansvar, at han vist bør vente nogle måneder. Medmindre det da er, som man unægtelig får indtryk af, at regeringen har sat sig på den højtærede minister, som derefter tyer til sådanne dybsindigheder, som jeg nævnte et eksempel på.

Ministeren tager mig sikkert ikke ilde op, at jeg siger disse ting — og et par til — til ham. Men den højtærede finansminister har jo i den grad i presse og på møder konstitueret sig som en pegefingerløftende vejleder, altid retledende, altid følede sig „saglig uangribelig“ og usårlig, så det må bedrøve mange af os at se ham, som jeg synes, det er, med vingerne pillet af, midt iblandt os andre, der også skal varetage de politiske anliggender for vore partier og for befolkningen. Helt har den højtærede minister dog ikke kunnet glemme sin hidtidige rolle. Når man kender de taler, som hans og de konservative ministres partifæller holder rundt i landet, og når man tilmed holder sig den højtærede ministers egen tale her forleden i erindring, så må jeg sige, at det er alle pengene værd at se den højtærede finansminister i forargelsens rolle i forholdet til socialdemokratiet. Ministeren har i en tale i Skanderborg den 28. april forbigående taget sin gamle rolle op igen og udtalt:

„Der er hos den socialdemokratiske opposition sket en kedelig stemningsforandring. Før havde man været fyldt af formaninger, mens man nu er tilbøjelig til at stryge disse mere end forsvarligt.“

Stryge! disse mere end forsvarligt. Det forekommer mig at være en sjov vending. Og det siger den minister, der har opgivet sin hidtidige politik, og som nu pr. regerings- eller partiparole laver økonomisk begrundelse for, at den overbudgetteringspolitik, han gik ind for for en måned siden, ikke er nødvendig mere. Jeg tror ikke, at der her er tale om en stemningsforandring hos ministeren, jeg tror, at regeringen simpelthen ikke har villet følge hans ønsker.